

21.8 BESWAARSKRIF VAN KLASSIS OOSTELIKE PRETORIA OOR BESLUIT VAN SINODE 2009 – DAT VROUE NIE AS PREDIKANT EN OUDERLINGE MAG DIEN NIE (Artt 17, 27, 258)

- A. Dr FP Kruger stel die beswaarskrif.
- B. **Besluit:** Die beswaarskrif word verwys na Kommissie Beswaarskrifte 7.
- C. **Ordevoorstel:** Dr WC Opperman hou die ordevoorstel voor.
- D. **Besluit:** Ordevoorstel word aanvaar met aanbevelings.
- E. Met die aanvaarding van die ordevoorstel word die beswaarskrifte in verband met die vrou in die besondere dienste eers op 'n volgende Sinode beoordeel word, aangesien daar sake is wat dringende aandag moet geniet alvorens hierdie beswaarskrifte tot opbou van kerke gehanteer kan word (kyk Beswaarskrif 21.3 in Handeling 2012).

F. BESWAARSKRIF

1. Besluit waarteen beswaar gemaak word

Die besluit waarteen beswaar gemaak word: Sinode 2009 "...besluit volgens die goeagekeurde aanbeveling, 4.2, dat vroue nie in die besondere dienste van predikante en ouderlinge mag dien nie" (Acta 2009:667).

2. Beswaargrond

Die Sinode 2009 het nie wys gehandel deur oor hierdie saak 'n gewetensbindende besluit te neem nie.

3. Motivering

Vir ongeveer 25 jaar voor Sinode 2009 is daar reeds in die Gereformeerde Kerke in Suid-Afrika studie gedoen oor vroue se plek in die kerk en hulle moontlike betrokkenheid by die besondere dienste in die kerk. In al hierdie jare kon daar nooit tot eenstemmigheid gekom word oor hierdie saak nie. Dit het ook weer uit die laaste Kommissierapport by Sinode 2009 geblyk waar indringende studie gedoen is oor die saak van vroue in die besondere dienste. Veral by die eksegetiese van die Skrifgedeeltes, 1 Kor 14:33-35 en 1 Tim 2:8-15, het die verskille duidelik na vore getree.

Die Kommissierapport was eenstemmig daarvoor dat die verskille nie te make gehad het met die erkenning van die Skrifgesag of verkeerde hermeneutiese en eksegetiese uitgangspunte en praktyke nie. In die woorde van die Kommissie is gestel: "*Die twee standpunte soos uiteengesit in hierdie Rapport rus op die Skrifbeskoulike en hermeneutiese vertrekpunte ooreenkomstig die leer van die kerk soos uiteengesit in punte 6 en 7. Die verskil tussen die twee standpunte lê op die vlak van eksegetiese sintese*" (10.16.1 van die Rapport). Van hierdie standpunt het die Sinode kennis geneem. Die Sinode het in sy besluitneming ook geen eksplisiete gronde gegee waarom een van die twee opsies nie aanvaarbaar sou wees nie. Twee standpunte wat albei eksegeties vanuit die Woord vasgestel is en tog duidelik verskil. Twee standpunte wat nie een in botsing is met die Belydenisskrifte nie, omdat die saak van vroue in die besondere dienste al dan nie, nie opsigself 'n belydenissaak is nie (vgl 10.16.2 van die Rapport).

Tog neem die Sinode in hierdie omstandighede 'n gewetensbindende besluit wat in die lig van bogenoemde paragrawe nie 'n wyse handeling was nie. Die gewetensbindende aard van die besluit lê veral opgesluit in die woorde: "*mag dien nie*" (die Sinode het in die lig van die behandeling van die Rapport tot die oortuiging gekom dat vroue nie in die besonder dienste van predikante en ouderlinge mag dien nie" – ons onderstreping).

Hierdie gewetensbindende besluit is verder nie wys nie omdat dit die volgende implikasies insluit:

1. Die Sinode gee die versekering dat dit die wil van God is dat vroue nie in die Gereformeerde Kerke sal dien as predikante en ouderlinge nie.
2. Die Sinode gee die versekering aan lidmate dat God nie, binne sy vrymagtige wil, te enige tyd 'n vrou sal roep om in die Gereformeerde Kerke te dien as predikant of ouderling nie.
3. Aan 'n suster wat verklaar dat sy onder die beseft en sekerheid is van die innerlike roeping om in die diens van predikant of ouderling te staan en dit begeer, word met sekerheid verklaar dat dit wat sy as roeping beleef en ervaar, nie van die Here af kom nie en dat die Heilige Gees dit nie in haar bewerk het nie. Dit is gevolglik 'n verkeerde en sondige begeerte wat sy moet bely en waaroor sy vermaan behoort te word. Gelowiges van albei standpunte (vir of teen vroue in die diens van predikant en ouderling) voel vanuit die Skrif, gelei deur die Heilige Gees, baie sterk oor daardie standpunte. Albei groepe is in hulle gewetens voor God daarvan seker en daarvan oortuig. Eksegese van leidende teoloë kon oor soveel jare nie met een duidelike eksegetiese standpunt uit die Skrif na vore kom oor hierdie saak nie.

4. Gevolgtrekking

In die lig van bogenoemde uiteensetting en motivering sou die Sinode wys gehandel het deur 'n besluit te neem wat nie die gewetens van die Kerke en die lidmate bind nie. Hiër dien die besluit van Sinode 2003, oor die vrou in die diakenamp as voorbeeld van groot wysheid – Sinode 2003 het besluit: *“die Sinode keur in die lig van die Skrif goed dat vroue wat die nodige gawes het, as diakens in die GKSA verkies en bevestig kan word”* (ons onderstreping).

Hier is geen gewetensbindende “moet” of “mag” in hierdie besluit nie, maar net “kan”, wat ruimte skep en moontlikhede oopmaak vir die gewete van lidmate of Kerke.

5. Aanbeveling

Die Klassis Oostelike Pretoria versoek die Sinode nederig om sy besluit oor vroue in die besondere dienste van predikante of ouderlinge te verander en ook hiër (soos by die besluit oor die diakens) die woord “kan” te gebruik. Só sal daar geen gewetensbinding wees oor 'n saak waaroor daar sulke oortuigde, uiteenlopende standpunte is nie.